

..... en toch bleven we zingen!

De vooroorlogse periode werd gekenmerkt door deelname aan de toen populaire concoursen. Anderen ontmoeten en in een gezellige sfeer elkaar de maat nemen was een geliefde bezigheid in die tijd. Het gevolg was dat men zich aan elkaar optrok en dit kwam de kwaliteit natuurlijk ten goede. Toch was het ook niet allemaal hosanna. De onzure en

onzekere tijden drukten eveneens een stempel op het verenigingsgebeuren. Vaak was het een moeilijke klus om een degelijke bezetting te hebben omdat door de mobilisatie zangers vaak niet beschikbaar waren. Ondanks al deze beperkingen nam het RMK frequent, met veel succes, deel aan concoursen. Aan dit succes kwam abrupt een einde.

Was het RMK in 1941 nog te horen door de Hilversumse KRO-microfoons, op 29 maart 1942 zag het koor zich genoodzaakt, door de bezetter gedwongen, haar activiteiten voor onbepaalde tijd op te schorten.

In de jaren die toen volgden was het koor weliswaar officieel ontbonden, maar de zangers ontmoetten elkaar in familie- of vriendenkring.

Bij huwelijken, jubilea en andere feestelijkheden werd in huiselijke kring nog degelijk gezongen.

Bij menigeen zullen tijdens het zingen de gedachten zijn weggedreven naar een toekomst waarin weer in alle vrijheid in het openbaar en in verenigingsverband gezongen zou kunnen worden. Maar onder druk van de regelgeving van de Duitse bezetter had men, zoals eerder vermeld, de vereniging ontbonden. Tijdens die ontbindingsvergadering van 29 maart 1942 sprak voorzitter Frans Smeets de legendarische woorden: "Het is doodjammer, maar op de eerste dag na de bevrijding zal ons koor weer zingen".

Belofte maakt schuld, ook in de barre oorlogsjaren. Daags na de bevrijding van Brunssum, op dinsdag 19 september 1944, was het koor paraat!

19 September.

Om 8 uur 's morgens verwelkomt een laalende geestdrift de Amerikaansche bevrijders. In no-time wappert het rood-wit-blauw-oranje, zoo lang in kisten en koffers ondergedoken, weer vrij en lustig. Vaderlandsche en vooral Oranje-liederen klinken door de straten. Ieder tolt zich met het geliefd Oranje. Jong en oud loopt uit om „hen" te zien en de prachtige, stoere, kalm en rustige, steeds goedmoedige en glimlachende jongemannen uit het verre land aan de overzij van den Oceaen wulven hartelijk terug. Vrij! Eindelijk vrij!

Ontroering doet de harten trillen en houdt in de eerste oogenblikken uitbundige vroegdeuting terug. Maar in den namiddag trekken honderden in optocht door de straten achter **Rumpens Mannenkoor**, dat op het bordes van het raadhuis Vaderlandsche liederen ten gehore brengt, waarna de locaburgemeester dhr. Lejeune een toespraak tot een opgepakte menigte houdt. Langzaam daalt de avond van dezen onvergetelijken dag.

Voor het gemeentehuis werd met duizenden blijde burgers het Wilhelmus, het Limburg mijn heerlijk land en het Domine Salvam Fac Reginam Nostrum gezongen. Brunssum, de Brunssummers en het koor waren vrij!

Het Rumpens Mannenkoor presenteerde zich zoals het graag wil zijn, een koor van en voor de Brunssummer.